

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > פרשת השבוע תשסה 035 נשא

פרשת השבוע תשסה 035 נשא

סוד המנין

א

"וידבר ה' אל משה לאמר. נִשָּׂא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם למשפחתם" (ד, כא-כב). אומר רש"י: "נשא את ראש בני גרשון גם הם" - כמו שצויתך על בני קהת, לראות כמה יש שהגיעו לכלל עבודה".

הרי שלא כל בני גרשון נמנו כאן, אלא המנין שנמנו בני גרשון הינו - "לראות כמה יש שהגיעו לכלל עבודה". אלו "שהגיעו לכלל עבודה" - הם שנמנו.

מצד פשוטו של מקרא, הרי שמה שכתוב לפנינו "נשא את ראש בני גרשון", הכוונה היא - למנות כמה ראשים יש, כמה נפשות. וזאת משום, שעיקר האדם נקרא על שם ראשו, ע"ש המוחין, הדעת שבמוח, אשר על כן "נשא את ראש בני גרשון", 'נשא' - זהו לשון מנין.

אבל באמת, כידוע ש'נשא' זהו גם מלשון - לרומם, מלשון "נס לתנוסס" (תהלים ס'), שהרי סמ"ך ושי"ן שרשם אחד. "נשא את ראש" מתפרש א"כ - לרומם את הראש, להעלות את הראש גופא!!

'נשיאות הראש', היא ההעלאה של הראש לתפיסה עליונה יותר.

אולם, על פני פשוטו, לכאורה הראש הוא העליון שבקומה, הוא 'ראש', הוא 'ראשית'. להיכן שייך א"כ להעלות את ה'ראשית', לגלות תפיסה יותר עליונה מהמהות של הראשית?!

ב

באמת כתיב (ישעיהו מד, ו): "אני ראשון ואני אחרון, ומבלעדי אין אלקים". "אני ראשון ואני אחרון" כלומר, שה'ראשית' וה'אחרית' של הכל - זה הוא יתברך שמו...

אבל באמת, היחס של "אני ראשון ואני אחרון", זהו עד כמה שיש תפיסה ש'יש' ראשון ו'יש' אחרון, ועל זה בא הפסוק לברר: שאל תאמר שה'ראשון' הם הנבראים, וה'אחרון' הם הנבראים, אלא זה הוא יתברך שמו - 'אני' ראשון ו'אני' אחרון, ו'מבלעדי' אין אלקים! הרי שכל היחס הזה, זהו נידון לאותה הבחנה שבאנו לדון בתפיסה ש'יש' ראשית ו'יש' אמצע ו'יש' אחרית.

אבל באמת, הקב"ה כביכול מצד עצמו, אי אפשר לומר שהוא 'ראשון', כי הרי הוא 'אמיתת המציאות המוחלטת', והנבראים הם 'מחודשים' (ע' שמות ס"ה אות ה-ו')!!

כאשר באנו לומר שהקב"ה 'ראשון' והנבראים 'שניים', הרי שנתננו בדקות 'יחס' בין הנבראים ליוצרם, למנות אותם כחדא מנין. אבל באמת, הקב"ה מובדל, מופלא, "כי קדוש אני ה'" (קדושים יט, ב)!! עצם כך שבאנו למנות את הבורא ואת הנבראים כאחד, זהו כבר סוג של חיבור. אבל מצד אמיתת הדבר, באמת, הוא יתברך שמו מצד אמיתת הוייתו כביכול- לא שייך להגדיר אותו כ'ראשון', כי הרי הוא 'אין סוף', הוא 'לא מושג', ואשר ע"כ אי אפשר למנות אותו כראשון ב'יחס' לזה שיש שני שהם הנבראים!!

אלא שהגדרת הפסוק "אני ראשון ואני אחרון", היא הגדרה ד'שלילה' (ע' דברים ס"ה אות ה'), האומרת: אל תתפוס שה'נבראים' הם ראשונים וה'נבראים' הם אחרונים, אלא 'הוא יתברך' ממלא את כל ההויה, ומצד כך הוא מוגדר כ'ראשון ואחרון', אבל מצד אמיתת ההגדרה, הוא 'למעלה' מהתפיסה של "אני ראשון" ושל "אני אחרון"!!...

ג

"נשא את ראש בני גרשון".

האדם יש בו כח של 'ראשית'- ה'ראש' היא נקודת הראשית שבאדם. אולם תכלית הנבראים היא- לגלות את האלקות שבקרבם, נקודת השכינה השורה בנפשם, את ה"צור לבבי וחלקי - אלקים" (תהלים עג').

ומצד התפיסה הזו של גילוי הקב"ה בלבו של האדם- זוהי ההתאחדות, ההתכללות בנקודה ש'אין' לה ביטוי של ראשית!!

ה'נברא' יש לו ראש, אבל 'הוא' יתברך שמו- הוא 'למעלה' מהראשית, 'למעלה' מהאחרית. כאשר האדם מתפשט מתפיסת ה'אני' ומגלה את האלקות שבקרבו (ע' בלבבי ח"ח פי"ב אות א'), את הניצוץ האלקי שנמצא בנפשו של האדם, את ה"ושכנתי בתוכם" (תרומה כה, ח), ה"צור לבבי וחלקי אלקים", אז מצד התגלות האלקות השורה בנפשו של האדם, אין מקום לבטות 'ראש', 'ראשית' ו'אחרית'.

ה'נשיאות ראש', לרומם את ה'ראש', לרומם את ה'ראשית' של האדם, זהו דווקא להעלות אותו לאותה הבחנה ש'אין' שמה ראשון, ש'אין' שמה ראשית, ש'אין' שמה ראש!!...

נהיה "לראש ולא לזנב" (כי תבוא כח, יג)- זהו מצד קו היושר, ש'יש' ראשית ו'יש' אחרית. אבל מצד סוד העיגולים- 'אין' ראש לעיגולים ו'אין' אחרית לעיגולים, אלא נעוץ סופן בתחילתן, ואין שם מקום הבחנה של 'ראשון ואחרון'.

ה'נשיאות ראש', ה'מנין' כאן- זהו לגלות את הקב"ה!!

ד

לשון רש"י בתחילת הפרשה הקודמת (במדבר א, א): "מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה" וכו'.

העומק של ה"מתוך חיבתן", מלבד פשוטו שהחיבה היא ה'סיבה' למנין, אבל מצד עומק התפיסה, הרי שאם ה'סיבה' למנין זוהי חיבתו יתברך, הרי שכח הסיבה הוא בנפעל, במנין, וחיבתו יתברך א"כ- זוהי אמיתת האלקות שעל ידה מונים!!

ונמצא שמה שמונים 'אחד', מונים 'שניים', מונים 'שלוש' וכו' את הכנסת ישראל, כל מנין ומנין לגופו, כל שבט, כל חלקי השבט לגופו - אם בני קהת, או אם בני גרשון בפרשה דידן - במנין הזה, ב'אחד', ב'שניים', ב'שלוש', החיבה מולבשת, והחיבה זהו כביכול 'כחו יתברך' שמולבש במנין. כלומר, הוא לא רק סיבה 'חיצונית', אלא הוא 'עצם' כח המנין.

הרי שה'אחד', ה'שניים', ה'שלוש'- זהו גילוי של אלקות שמתגלה במי שמונים אותו. וה"מתוך חיבתן", הוא עצמו כח הגילוי שמגלה את האלקות שבנפש הנמנה.

כח המנין הזה, הוא ה'שביל' שדרכו האופן לגלות את הקב"ה.

ה

סוד הנבראים- הוא סוד הצמצום, מה שאין כן קוב"ה- הוא אין סוף. והרי כידוע שהקב"ה ברא את הנבראים ב'עשרה' ספירות שהן תולדת הצמצום, והרי ש'שורש' כל הנבראים- הוא בסוד המנין!

כביכול, הקב"ה מנה בראשית הבריאה את העשרה כוחות, עשרה ותו לא, "עשר ולא אחד עשר" כלשון הספר יצירה. ה'מנין'- הוא שורש כח ה'גבול' של הנבראים, שורש הקיום של הנבראים, בחינת 'ישראל' סוד ה-יש רל"א כידוע, סוד קיום ה'יש' של התחדשות הנבראים.

ה"מתוך חיבתן מנאן"- זוהי אותה תפיסה של שורש ה'גבול', של העמדת הדבר שיש מציאות לנבראים כ'מנין', כמובלים.

אבל מצד הארת הקו שנמשך מה'אין סוף' לתוך החלל, לתוך הנבראים, הרי שה"מתוך חיבתן"- זהו גופא הקו, הצינור, שע"י החלל נושק ומתחבר לאין סוף!! הקו- הוא אותה נקודה ש'מחברת' בין המוגבל לאין סוף, זהו קו, חוט, שנמשך מאור 'אין סוף' לתוך הצמצום, לתוך הנברא.

ה"מתוך חיבתן"- זהו אופן ההמשכה של התגלות אור ה'אין סוף' לתוך ה'מנין'...

ונמצא, שמצד החיצוניות- הרי שיש כאן 'מנין', אבל מצד הפנימיות- עצם המנין הוא המשכה מהאור 'אין סוף', המשכה ל"מתוך חיבתן" שהוא 'למעלה' מן המנין!

הפועל שלו- הוא מנין! "מתוך חיבתן- מנאן", והרי ש'סיבת' הפעולה היא 'למעלה' מהפעולה, היא 'מקור' לפעולה, היא 'שורש' לפעולה, וזוהי בחינת המקיפין של כל החלל שהם 'למעלה' מן הצמצום. זהו כח המשכה שממשיך מהא"ס כדי לגלות ב'מנין' את מה ש'למעלה' מן המנין!

והרי שה'מנין'- הוא הכלי, הוא ה'ראש', יש ראש יש אמצע יש סוף- יש מנין! אבל מצד הפנימיות, ה'מנין' ענינו- "נשא את ראש בני גרשון", כלומר לגלות את הנקודה ש'למעלה' מן הראש.

והרי שהפסוק מתפרש לשני פנים.

מצד הכלי- "נשא את ראש", זהו לשון 'מנין', וממילא ה"נשא"- הוא לשון של 'מנין', וה"ראש"- יש 'ראש', כי מצד המנין יש 'ראשית'.

מה שאין כן מצד ההארה שגנוזה ב'תוך' המנין, מצד ה"מתוך חיבתן" שגנוז במנין- מתגלה שה"נשא" הוא לשון 'לרומם', לרומם את הראש, ומצד כך- 'אין' תפיסה של ראש!!

ו

מי הם הנמנים?- בפרשתנו כאן זהו שבט לוי, וגם זה גופא מתחלק, שהפרשה דידן עוסקת במנין בני גרשון. גיל המנין- כמו שכתוב בפסוק: "מבן שלשים שנה ומעלה עד בן חמשים שנה תפקד אותם" (ד, כג).

ענין המנין של שלשים שנה עד חמישים שנה- כמו שהוזכרו דברי רש"י בתחילה: "לראות כמה יש שהגיעו לכלל עבודה". כלומר, מי שנמנה כאן זה לא מנין של כל הכנסת ישראל, ולא מנין של כל השבט לוי, אלא בתוך כך המנין היה בצורה של "לראות כמה יש שהגיעו לכלל העבודה".

עומק הדברים.

שבט 'לוי', מלשון- "הפעם יִלְוֶה אִישֵׁי אֶלְיָי כִּי יִלְדֹתֵי לוֹ שְׁלֹשָׁה בָּנִים" (ויצא כט, לד). לוי- מלשון לוייה, לשון צוותא, לשון חיבור, לשון דבקות כמו שכתוב בספרים הקדושים.

"על שלשה דברים העולם עומד: על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים" (אבות א, ב). ה'עבודה'- היא תפילה, מלשון "צמיד פתיל" (חקת יט, טו), "נפתולי אלקים נפתלתי" (ויצא ל, ח), כי ה'עבודה' ענינה- דבקות. ולכן, לוי שהוא בבחינה של 'לוייה', בחינה של דבקות, הוא הוא השבט הנבחר לעמוד הנקרא עמוד ה'עבודה'.

"לראות כמה יש שהגיעו לכלל עבודה"- הרי שזוהי מהותו של שבט לוי מלשון 'לוייה', מלשון דבקות, אשר ענינו 'עבודה'. זוהי תפיסת השבט, ומהותם- לעבוד 'עבודה' בבית המקדש.

ז

אבל באמת, במקביל לשתי התפיסות של המנין, צריכה להיות הקבלה כפולה לצורה של הגיל שבה נמנו.

בורר בתחילת הדברים, שהמנין יש בו אורות וכלים. מצד הכלים- ה"נשא את ראש", זהו מנין של ה'ראשית', של תפיסת ה'גבול' של תפיסת המנין. מה שאין כן מצד ההמשכה של האור- זהו גילוי של 'לרומם' את הראש לנקודה שאין בה ראש. מצד שורש המנין, יתבאר הענין של גיל המנין "מבן שלשים שנה ומעלה עד בן חמישים שנה".

המנין- הוא מנין של מי שראוי ל'עבודה'.

משה רבנו נקרא- "כי עבד נאמן קראת לו" (ע"פ בהעלתך יב, ז). החילוק בין כל הנבראים כולם [דצ"ח], ליציר כפיו של הקב"ה, האדם, ענינו: שכל הנבראים כולם- אינם 'עבדים' של הבורא עולם, כי אין להם בחירה, הם מתנועעים אחר נקודת השורש, וממילא אין להם 'עבודה' בזה, זהו חוק טבעם. מה שאין כן האדם, שהקב"ה יצר בו את נקודת הבחירה- יש לו 'עבודה'!

"עבד נאמן קראת לו", כלומר: שהוא מילא את נקודת הבחירה ובוחר ב"ובחרת בחיים" (נצבים ל, יט), בחר בטוב. הלשון 'עבודת'- הוא פועל יוצא מכח הבחירה שגנוז בנפש האדם, שהוא מוליד בו כח של 'עבודה' לבחור לטב או חס ושלום להיפך, האם להידבק בבורא עולם או חס ושלום להיפך.

זוהי בחינת 'עבודה': אפשר לקרב ואפשר לרחק!!

אבל באמת, כל זה מצד התפיסה של "ערומין בדעת" (חולין ה ע"ב), ששם נקודת הבחירה של האדם, כח "עץ הדעת" שהוא נקודת הבחירה. אבל מצד ה"משימין עצמם כבהמה", שזו ההתבטלות אליו יתברך לגמרי- הרי שאין 'עבודה', ואם אין 'עבודה', אז אי אפשר להתרחק (ע' בלבבי ח"ח פ"ב אות טו-טז', פ"ג י-יג', פ"ה ב, ח-ט', פ"ו י', וכי תבוא ס"ה אות ט')!!!...

דבר שאין בו תנועה של קירוב וריחוק, הרי שהוא כלול ונכלל בו יתברך. ה"משימין עצמם כבהמה", זו הבחירה שלהם- האם לשים עצמם כבהמה או לא. אבל הבהמה מחמת שהיא הולכת אחר נקודת השורש, הרי שלא שייך בה ריחוק, ואם לא שייך בה ריחוק לא שייך בה קירוב. דבר שאין בו תנועה של ריחוק וקירוב, הרי שהוא כלול ונכלל בבורא עולם!!

מה שהנבראים אינם נכללים בבורא עולם- זהו מצד מה שה'בעל בחירה' אינו רואה את התכללותם, אבל מצד עצמותם- לא שייך לבטא בהם קירוב ולא שייך לבטא בהם ריחוק!

ריחוק, הינו מצד- "כי אם עונתיכם היו מבדלים" (ישעיהו נט, ב), ואם יש 'הבדלה' אז שייך 'דבקות'. אבל מצד הנבראים כולם שאין בהם טעם חטא- הרי שאם אין בהם ריחוק, לא שייך בהם קירוב, אלא רק אחדות במאצילם! אלא שמצד תפיסת

האדם- יש בחינה של מתקן את כל העולם כולו עמו, או חס ושלום להיפך, אבל מצד תפיסת הנבראים כשלעצמם- הרי שהם נכללים בבורא עולם!!

זהו באמת שורש נקודת החילוק בין הבחנה של 'עבודה', להבחנה ש'למעלה' מן העבודה.

ה'עבודה'- היא מצד שית אלפי שנים, מצד תפיסת הבחירה, "עבד נאמן קראת לו". מה שאין כן במשיח, כפי שכבר הוזכר- "הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד" (ישעיהו נב, יג), שזה למעלה מה"עבדי"!! אלא מה שבתפיסה התחתונה הוא 'עבד', זהו מאותה נקודה שהוא בחר ש'לא לבחור', הוא בחר לשים עצמו כבהמה. ולאחר שהוא משים עצמו כבהמה- הרי שהוא נכלל בנקודת השורש, ומצד כך אין לו ביטוי של 'עבודת'!!

ח

נמצא אם כן, שתפיסת המנין "לראות כמה יש שהגיעו לכלל עבודה"- זוהי הסתכלות מצד התפיסה של 'לוי', שנקרא כן מלשון לוי, מלשון דבקות, שלכן יש בו את נקודת ה'עבודה'. מה שאין כן מצד תפיסת ההסתכלות הפנימית- הרי שהכל נכלל ו'אין עבודה!!

שתי ההסתכלויות הללו חייבות להיות גנוזות בנקודת המנין עצמו.

מצד התפיסה של שית אלפי שנים שנמצא בה 'מנין'- הרי שהמנין הוא בבחינה של 'עבודה'. ומי שראוי לעבודה- מבן שלשים עד בן חמישים. ומצד כך ה"נשא את ראש" הוא בחינת 'מנין' כפשוטו.

אבל מצד התפיסה הפנימית, ש"נשא את ראש" זהו 'לרומם' את הראש, וה"נשא" זהו מלשון נס- זו בחינה ש'למעלה' מתפיסת קומת השית אלפי שנים, זהו מעולם השמיני, ומצד כך- עבודת ה'מנין' היא דייקא לבחור ש'לא לבחור', ולברר את 'התאחדות' הנימנים במקורם!!

נמצא, שעבודת ה'מנין', זה בעצם הגילוי לגלות: מחד- את היושר ש'בתוך' המנין, ומאידך- את העיגולים ש'למעלה' מן המנין.

ה"נשא את ראש" מצד התפיסה החיצונית- זוהי תפיסה של 'עבודה', אבל מצד הפנימיות- הרי מי שנמנה, הוא נמנה מבן שלשים עד בן חמישים, והרי שסך הכל גיל הנמנים הוא עשרים שנה, שזה סוד הכתר [בגימ' עשרי"ם], סוד העיגולים. כי מצד 'שורש' ההארה של המנין, הרי מי שנמנה כאן- זהו בשביל להאיר בו את הנקודה ש'למעלה' מן המנין, להאיר לו את הגניזה שגנוזה בתוך נשמתו ש'למעלה' מן הראש.

מצד תפיסת 'משה'- יש בחינה של "ראש בני ישראל", ובפרטיות 'ראש' של כל שבט ושבט, ובתוך השבטים כבפרשה דידן 'ראש' בני גרשון. אבל מצד ה'נשיאות ראש'- יש כאן עליה של הראש, וההתכללות ש'למעלה' מן הראש!!

ט

בשעה שמונים- שולט הנגף, שולט כח המיתה.

עומק ענין המיתה.

כל דבר יש בו בחינה של אורות ובחינה של כלים. מצד הכלים- זו מיתה כפשוטו, "ביום אכלך ממנו מות תמות" (בראשית ב, יז).

אבל באמת, אומרים חז"ל: "מות עד שלא תמות" (ע' שע"ת ש"ב אות יז), "כי לא יראני האדם וחי' (כי תשא לג, כ)- בחייהם אינם רואים אבל במיתתם רואים" (כלה רבתי ג, א)! אור של מיתה ענינו- דבקות, התכללות בקב"ה. המסירות נפש למות על קידוש שמו, ההימשך אחריו "כברזל אחר אבן השואבת" (ל' המס"י סופ"א) כבחינת מיתת נדב ואביהו (ע' אחרי מות ס"ו)- זהו סוג מיתה דקדושה!

מצד החטא- הרי שהמיתה נובעת מהתנתקות הנשמה משרשה, ושליטת הגוף על הנשמה. אבל מצד עומק פנימיות ענין המיתה, שזו מיתה דקדושה- זה בסוד הדבקות. ולכן- צדיקים אינם מטמאים במיתתם (ע' רמב"ן ריש חקת), כי המיתה של הצדיק היא בסוד מיתה דקדושה, בסוד מיתה של דבקות, בחינת מיתת נשיקה. זו התפיסה הפנימית של המיתה!!

יש אור וכלי, מצד הכלי- זו טומאה, אבל מצד האור- זו קדושה, דבקות, התכללות בקב"ה!!...

ישנה בחינה כפולה במה שהמנין מביא לידי מיתה, אחת- מצד הכלים ואחת- מצד האורות.

כפי שבורר, במנין ישנן שתי בחינות: מצד הכלים- זה "נשא את ראש", מנין כפשוטו, ומצד האורות- זה ל'רומם' את הראש, ולכלול אותו ב'למעלה' מן הראש. מצד הכלי שיש כאן 'מנין', והמנין הוא שורש ה'גבול', הרי שזה מעורר מיתה כפשוטו, כי החיים- הם נקודת המעין, נקודת ההמשכה, מה שאין כן המיתה- זו נקודת הגבול, עד כאן ולא תוסיף, האומר לים "עד פה תבוא ולא תוסיף" (איוב לח, יא), זו נקודת העצירה של החיים, של המשכה. הרי כל זה מצד התפיסה של המיתה ככלי, מצד החומר העכור, בחינת טומאה.

אבל מצד גניזת הנשמה, בחינת המיתה ענינה- דבקות, הימשך אחריו "כברזל אחר אבן השואבת". ומצד כך, מה שהמנין מעורר את ענין המיתה, הרי זה מצד מה שהמנין הוא בבחינה של "נשא את ראש" שזה 'למעלה' מן הראש, ואם זה 'למעלה' מן הראש- אין בחינת מיתה אלא התכללות!!

זה בעומק בחינת מיתתו של משה רבנו: זו מיתה שאין טומאה בגוף, כי "לא ידע איש את קברתו" (וזאת הברכה לד, ו), וכל זה מחמת ההתכללות שבמיתה ולא מחמת הנפרדות שבה. הרי שהמנין, מצד התפיסה הפנימית שבדבר- הוא מעורר מיתה דקדושה, הוא מעורר את האור של ההתדבקות בקב"ה....

1

"אנת הוא חד ולא בחושבן" (הק' תיקוה"ז יז ע"א)- הם ראשית הדברים שדוברו.

אם נאמר שזה "ולא בחושבן", אם כן מדוע נאמר "אנת הוא חד"? הזכרנו בתחילה, שבחינת "אני ראשון ואני אחרון" ענינו- מצד תפיסת השלילה! אין לתפוס את הנבראים כ'ראשון' ולא כ'אחרון'! עומק הדברים.

התכלית היא- לגלות את הקב"ה ב'תוך' המנין. אילו לא נגדיר את הקב"ה כ"חד", אלא רק "ולא בחושבן", הרי שאין הארת עצמותו לתוך החשבון. ולכך, נצרך להגדיר את הקב"ה במציאות כפולה: מחד- להגדיר אותה "אנת הוא חד", והרי שכביכול הוא נתפס ב'תוך' המנין, אבל מאידך- "ולא בחושבן", והרי שזה לא "חד". ועומק תוקף ההגדרה: שכאשר אנחנו מגדירים בו את ה"אנת חד ולא בחושבן", הרי שהמשכנו את האור של ה"ולא בחושבן" ל"אנת חד", ומתגלה ב'מנין' עצמו התפיסה של הקב"ה שהוא לא ניתן למנין!!

כידוע בספרים הקדושים, שיש כל מיני אופנים של צירוף האלקות למנין: בחינת עשרה הרוגי מלכות שר' עקיבא הוא כנגד השכינה, וכן שהאחים צרפו את הקב"ה למנינם, וכד' בחז"ל ובספה"ק כמה וכמה בחינות שנמצא ענין כזה.

הרי מחד כמו שכתוב בספר יצירה- "עשר ולא אחד עשר, עשר ולא תשע": הנקודה העשירית שהיא נקודת השכינה, נקודת הכתר היא 'נמנית', ומאידך- "ולא בחושבן", היא 'לא נמנית'!

מה שהדבר נמנה ולא נמנה, זוהי אותה בחינה של שער הנו"ן: ש"נו"ן שערי בינה נבראו בעולם וכולם נתנו למשה חסר אחת" (ר"ה כא ע"ב), ואומר הרמב"ן (בהק' לתורה) שהנו"ן לא נברא! ואם לא נברא אז איך הוא נמנה?- הרי שיש לנו בחינה של דבר שנמנה ולא נמנה (עי בלבבי ח"ט פ"א § ו')!!

והעומק של דבר שנמנה ולא נמנה, ענינו להאיר את ה'לא נמנה' ב'נמנה', שה'נמנה' תהיה בו התגלות של דבר ש'לא ניתן' למנין. זהו תוקף ההארה: לכלול את ה'מנין'- ב'למעלה' מן המנין!

ולכן אנחנו מוצאים שדבר ש'אין' בו מנין- אפשר לצרף אותו למנין, שדבר שהוא 'למעלה' מן המנין- יכול להכלל במנין, ועצם כך שהוא נכלל במנין הוא מגלה את ה"ולא בחושבן". לכן במשה רבנו, נ"ן שערים נתנו לו חסר אחת, וה"חסר אחת"- זוהי בעצם אותה תפיסה שלא שייך בה הגדרה, כי מ"ט מורה שהדבר נמנה, אבל הנו"ן אומר: שאין מנין!! ועצם כך שמחד- הנו"ן 'נמנה', כלשון חז"ל "נו"ן שערי בינה 'נבראו' בעולם", והרי שכן מגדירים שהנו"ן נברא, ומאידך- כדברי הרמב"ן שהנו"ן לא נברא: הרי שהאור של ה'לא נברא' נכנס ב'תוך' גדרי המנין!!

זהו עומק עבודת מנין בני ישראל.

הרי המנין כאן לפנינו בפרשיות הוא מנין של 'מצוה', והרי שהמנין יוצר 'צוותא', יוצר דבקות, ובעומק יותר- יוצר התכללות בו יתברך. ועומק הנקודה למנות את בני ישראל, זהו לגלות את ה'התאחדות' שבגבול עם הבלתי בעל גבול! כלומר, מצות המנין, ה"מתוך חיבתן מנאן", הוא הגילוי לברר את האחדות- כיצד ה'גבול' מתאחד בנקודה ש'למעלה' מן הגבול.

הרי שכח ה'מנין', 'מצות' המנין למנות את בני ישראל ככלל ואת שבט לוי בפרט- זהו ההיכי תמצא להאיר במנין 'עצמו' את ההארה ש'למעלה' מן המנין. זהו תוקף מצות המנין!!

יא

ומי המונה? כאן לפנינו: "וידבר ה' אל משה לאמר".

שורש נקודת המנין שזו בחינת 'משה' - שהוא ה'ראש' בני ישראל, הוא נקודת ה'ראשית' של הכל - הוא דייקא זה שמברר את המנין!!

באמת, מצד תוקף ההארה הפנימית, המנין צריך להביא להתכללות ולא לנפרדות. זה מה שהתגלה בימי דוד: שמנה ושלט בהם הנגף! מחמת- שדוד הוא ההארה של משיח!!

רק מחמת שעדיין לא התגלה בדוד שורשו, אלא רק התפיסה שנקרא עדיין "בר נפלי" (סנהדרין צו ע"ב) ומצד כך הוא מת. אבל מצד התוקף הפנימי, שהוא בחינת משיח, נאמר (ר"ה כה ע"א): "דוד מלך ישראל חי וקיים". ולכן אצלו דייקא נתגלתה הנקודה: שהיה מנין, והמנין הביא לידי מיתה. אבל שורש ההארה שהביאה לידי מיתה- זוהי מיתה של דבקות בקב"ה!!

זו עבודת המנין: למנות בשביל לכלול, ולא בשביל להגדיר את הדברים כמציאות עצמית! להביא את המציאות של המנין להכלל בנקודה ש'למעלה' מן המנין, ולאחד אותם באחדות גמורה...

(א) "נשא": מחד- 'מנין' הראשים, בעומק- העלאת והתרוממות הראש. * (ב) "אני ראשון ואני אחרון"- זוהי הגדרה דשלילה. בעומק- קוב"ה למעלה מתפיסת ראשון ואחרון. * (ג) מצד היושר, צורת אדם- יש 'ראש', ראשית. מצד התכלית- זוהי התכללות הנברא, רוממות הראש להבחנה שאין בה ראשית ואחרית. * (ד) "מתוך חיבתן מונה אותם"- כח הסיבה בנפעל: ה'מנין'- שביל לגילוי הקב"ה בנבראים. * (ה) 'שורש' הנבראים- בספירות, בסוד המנין. ה'מנין'- שורש קיום 'גבול' הנבראים. * "מתוך חיבתן מנאן": מחד- נתינת קיום לנבראים כ'מוגבלים'. בעומק- חיבורם ל'אין סוף', ללמעלה מן 'הראש'. * (ו) שבט לוי- לוי, דבקות, מהותו 'עבודה'. * (ז) ה'עבודה'- תולדת הבחירה: שאפשר לקרב ואפשר לרחק. * מצד ההתבטלות אליו ית'- לא שייך קירוב וריחוק, הבחירה היא- לבחור שלא לבחור. * הבדל בין שית אלפי שנין, בחינת משה, לבחינת משיח. * (ח) עבודת המנין: מצד היושר- יש 'ראש' ויש 'עבודה', מצד העיגולים- התכללות ה'ראש' 'אין' עבודה. * (ט) ענין המיתה: מצד הכלים- טומאה, מצד האורות- קדושה, דבקות, התכללות. * ה'מנין' גורם מיתה בתרתי: מצד הנפרדות- מחמת שהם בחינת

'גבול'. מצד ההתכללות- 'למעלה' מן הראש זו ההתדבקות בקב"ה. * עומק מיתת משה. * (ו) "אנת הוא חד ולא בחושבן": הארת עצמותו ל'תוך' המנין. * השכינה, נקודת הכתר- 'נמנה ולא נמנה': בחינת שער הנו"ן. לכלול את המנין בלמעלה מן המנין. * 'מצוות' המנין: לגלות את התאחדות הגבול עם הבב"ג. * (יא) שורש נקודת המנין- משה. * דוד: בר נפלי, מלך חי וקיים. * המנין אצלו שהביא לידי מיתה.

- [פרשה תשס"ה] 1]

Source: <http://bilvavi.net/shiur/נשא-035-פרשתשבועתסה>

Links

[1] <http://bilvavi.net/5765parsha>